

UZASADNIENIE

Pozwem z 1 lutego 2016 r. powodowie E. K. (1) i K. K. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3.154,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W piśmie nadanym do Sądu 11 lutego 2016 r. wnieśli o zasądzenie od pozwanego 1.285,35 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wskazując, iż 1 lutego 2016 r. pozwany spełnił świadczenie na rzecz poszkodowanego cedenta E. K. (2) w części tj. co do kwoty 1.869,60 zł, a ten 2 lutego 2016 r. przełał je na rzecz powodów. Powodowie wskazali, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie brutto – zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego H. (...) wynajętego przez E. K. (2) od powodów za okres od 25 listopada 2015 r. do 22 grudnia 2015 r. - 22 dni. Konieczność wynajmu pojazdu wynikała wskutek skutku szkody komunikacyjnej, jakiej w dniu 23 listopada 2015 r. uległ pojazd V. (...) nr rej. (...) 78 stanowiący własność E. K. (2). Pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę z uwagi na zawartą ze sprawcą wypadku umową ubezpieczenia OC pojazdu. Poszkodowany przełał na rzecz powodów, z którymi zawarł też umowę najmu pojazdu zastępczego wierzytelność z tytułu odszkodowania za ww. szkodę w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pojazd wg powodów był potrzebny poszkodowanemu z uwagi na czynności życiowe. Koszt najmu wyniósł kwotę 3.154,95 zł brutto. Naprawa pojazdu poszkodowanego była nieopłacalna, pozwany wypłacił odszkodowanie liczone metodą szkody całkowitej 11 grudnia 2015 r.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, iż kwotę 1.869,60 zł uiścił poszkodowanemu 29 stycznia 2016 r., tj. przed wniesieniem pozwu. Ww. kwota stanowi odszkodowanie za 16 dni najmu, stawki najmu pozwany nie kwestionował. W ocenie pozwanego powodowie nie wykazali potrzeby najmu ponad 16 dni. Pozwany wskazał, iż 4 grudnia 2016 r. poinformował poszkodowanego w rozmowie telefonicznej, iż naprawa jest nieopłacalna, będzie wypłacone odszkodowanie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów E. K. (1) i K. K. kwotę 701,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, w punkcie II umorzył postępowanie w części tj. co do kwoty 1.869,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, w punkcie III oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie IV zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 806,38 zł tytułem kosztów procesu, w punkcie V zwrócił powodom ze Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 47 złotych tytułem połowy opłaty sadowej od częściowo cofniętego pozwu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego:

Dnia 23 listopada 2015 r. uszkodzeniu z winy sprawcy –ubezpieczonego u pozwanego z tytułu OC uległ pojazd V. (...) nr rej. (...) 78 stanowiący własność E. K. (2). Dnia 25 listopada 2015 r. poszkodowany zawiadomił pozwanego o szkodzie. W dniu 10 grudnia 2015 r. w piątek pozwany wydał decyzję, w której wskazał, iż naprawa jest nieopłacalna, wartość rynkowa pojazdu wynosi 7.000 zł, wartość pozostałości 2.300 zł, przyznał odszkodowanie w kwocie 4.700 zł. Decyzję tę przesłał na adres mailowy wskazany jako kontaktowy przez poszkodowanego do córki poszkodowanego. Odszkodowanie wpłynęło na konto poszkodowanego 11 grudnia 2015 r. w sobotę. E. K. (2) miał w dacie szkody 77 lat. Po otrzymaniu odszkodowania 11 grudnia 2015 r. podjął decyzję o naprawie swego pojazdu, który naprawił mu powód, będący jego kuzynem częściami używanymi i zamiennikami. W dniu 25 listopada 2015 r. E. K. (2) wynajął od powodów pojazd marki H. (...), który wynajmował do 22 grudnia 2015 r. -zakończenia naprawy swego pojazdu. Koszt najmu za 27 dni wyniósł 3.154,95 zł brutto. Poszkodowany 25 listopada 2015 r. przełał na powodów wierzytelność z tytułu odszkodowania za zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Dnia 24 grudnia 2015 r. powodowie przesłali pozwanemu mailem dokumenty odnośnie najmu, w tym umowę przelewu wierzytelności i fakturę VAT. W dniu 27 stycznia 2016 r. powód K. K. ponownie przesłał maila do pozwanego z zapytaniem, kiedy zostaną przesłane pieniądze za najem. Dnia 1 lutego 2016 r. pozwany przesłał powodowi mailem decyzję o wypłacie odszkodowania o godzinie 13.45 w odpowiedzi na ww maila z 27 stycznia 2016 r. W piątek 28 stycznia 2016 r. pozwany wydał decyzję o ustaleniu odszkodowania za najem w kwocie 1.869,60 zł , polecenie przelewu wydał 29 stycznia 2016 r. Przelewu dokonał na

konto E. K. (2), choć od 24 grudnia 2015 r. dysponował umową przelewu wierzytelności. Ww. kwota wpłynęła na konto E. K. (2) 1 lutego 2016 r., a 2 lutego 2016 r. E. K. (2) przelał ją powodowi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zaoferowanych przez obie strony procesu, a także zeznań świadka E. K. (2). Zeznaniami świadka Sąd dał wiarę w zakresie, w jakim korespondowały one z dokumentami. Świadek potwierdził, iż kilka dni przed otrzymaniem odszkodowania z tytułu szkody całkowitej za zniszczenie pojazdu rozmawiał z pracownikiem pozwanego, który informował go, iż naprawa jest nieopłacalna, ale nie wskazał mu kwoty odszkodowania jaką otrzyma. Treści tej rozmowy pozwany nie przedstawił na nośniku cyfrowym, nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań osoby, która rozmawiała z poszkodowanym, zatem pozwany nie wykazał, iż treść i zakres informacji był inny niż wynikający z zeznań E. K. (2). Jeśli chodzi o dokumenty z akt szkody Sąd zauważył, iż pozwany po raz kolejny odmówił złożenia akt szkody wydrukowanych. Niektórych dokumentów nie dało się w ogóle otworzyć. Negatywne skutki z tego tytułu w ocenie Sądu Rejonowego musi ponosić pozwany, bo tylko pozwany może wydrukować np. zawartość otrzymanych maili od powodów, w tym kluczowych z 24 grudnia 2015 r. i 27 stycznia 2016 r. przywołanych w ustaleniach faktycznych. Sąd miał na uwadze, iż powodowie złożyli korespondencje mailową jeszcze przed otrzymaniem od pozwanego akt szkody, w tym (k.87) dowód wysłania maila do pozwanego z 24 grudnia 2015 r. wskazującego, iż w załączniku znajdowały się dokumenty dotyczące wynajmu pojazdu zastępczego. Sąd zauważył, że pozwany teraz twierdzi, iż nie było tam umowy przelewu wierzytelności. Zdaniem Sądu I instancji są to twierdzenia bezzasadne i sprzeczne prawdą, a pozwany próbuje w ten sposób przerzucić na powodów odpowiedzialność za błędy swoich pracowników, którzy mając umowę przelewu wierzytelności od 24 grudnia 2015 r. decyzję o przyznaniu odszkodowania za zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego z 28 stycznia 2016 r. skierowali do osoby już nieuprawnionej, czyli cedenta E. K. (2), temu też cedentowi próbowali w sobotę 29 stycznia 2016. wypłacić odszkodowanie, a otrzymał je on 1 lutego 2016 r. W opinii Sądu brak jakichkolwiek dowodów, iż pozwany miał wiedzę na temat najmu pojazdu zastępczego od kogokolwiek innego niż powodowie. Brak takich dowodów w aktach szkody. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego brak logicznego usprawiedliwienia, dlaczego powodowie mieliby przesłać wszystkie dokumenty dotyczące najmu 24 grudnia 2015 r. poza umową przelewu wierzytelności. Zresztą gdyby tak było, to pozwany nie odpowiadałby 1 lutego 2016 r. na maila powodów z 27 stycznia 2016 r. dotyczącego wypłaty odszkodowania. Chronologia maili z 24 grudnia 2015 r., 27 stycznia 2016 r. i 1 lutego 2016 r. (akta szkody – k.49) wskazuje, iż pozwany popełnił błąd, wypłacił odszkodowanie osobie nieuprawnionej, przy czym odszkodowanie to wpłynęło na konto poszkodowanego 1 lutego 2016 r. Decydującą jest data wpływu na rachunek bankowy, a nie polecenie przelewu. Pozwany poinformował powodów o decyzji z 28 stycznia 2016 r. w dniu 1 lutego 2016 r. mailem o godzinie 13.45, ale dołączył samą decyzję. Ani nie poinformował, iż ww. kwota została wypłacona, ani komu została wypłacona. Dnia 1 lutego 2016 r. powodowie nie wiedzieli, że kwota wpłynęła na rachunek nie ich, a E. K. (2). Dowiedzieli się o tym 2 lutego 2016 r., kiedy E. K. (2) ją im przelał. Zdaniem Sądu nie sposób oczekiwać od 78 letniego poszkodowanego, by śledził cały dzień swój rachunek bankowy i liczył się z tym, że profesjonalny ubezpieczyciel, który ma przelew wierzytelności spełni świadczenie do rąk osoby nieuprawnionej. Tym samym Sąd uznał, że pozwany dał zatem powód do wytoczenia powództwa w dniu 1 lutego 2016 r. i co do kwoty spełnionego świadczenia przegrał proces w zakresie kosztów procesu.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd Rejonowy zauważył, że w piśmie nadanym do Sądu 11 lutego 2016 r. powodowie wniesli o zasądzenie od pozwanego 1.285,35 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wskazując, iż 1 lutego 2016 r. pozwany spełnił świadczenie na rzecz poszkodowanego cedenta E. K. (2) w części tj. co do kwoty 1.869,60 zł, a ten 2 lutego 2016 r. przelał je na rzecz powodów. Co do odsetek od ww. kwoty powodowie nie wypowiedzieli się, ale skoro podtrzymali powództwo jedynie co do kwoty 1.285,35 zł z odsetkami, Sąd uznał, iż powództwo co do odsetek od kwoty spełnionej (które byłyby zresztą należne tylko za okres od 1 do 2 lutego 2016 r.) także cofnęli. W zakresie cofniętego powództwa Sąd postępowanie w punkcie II umorzył na mocy art. 355 k.p.c.

Odnosząc się do kwestii najmu pojazdu zastępczego Sąd nie uwzględnił stanowiska pozwanego, iż zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego nie obciąża ubezpieczyciela. W ocenie Sądu Rejonowego, skoro poszkodowany miał w dacie zdarzenia 78 lat, nie miał innego pojazdu, mieszkał na wsi, to najem był w tym przypadku usprawiedliwiony. Sąd

przyjął, iż stawka najmu była niesporna. Co do czasu najmu Sąd zważył, iż niespornym było, iż wystąpiła tzw. szkoda całkowita. Sąd przy tym podzielił stanowisko, iż w takiej sytuacji uzasadnionym czasem najmu pojazdu zastępczego jest czas do otrzymania przez poszkodowanego decyzji o szkodzie całkowitej, gdzie zostaje on o tym poinformowany, a także o wysokości przyznanego odszkodowania, a także okres dodatkowych 7 dni na zagospodarowanie wraku. Decyzją jest zaś dokument, który pozwany musi doręczyć poszkodowanemu zgodnie z przepisami, informując go po pierwsze, iż bezwarunkowo uznaje swoją odpowiedzialność co do zasady, po drugie, iż naprawa jest nieopłacalna, po trzecie musi poinformować szczegółowo o wysokości przyznanego odszkodowania i sposobie jego wyliczenia, czyli wskazać wartość rynkową pojazdu i wartość pozostałości. Dokument taki muszą podpisać osoby uprawnione do reprezentacji pozwanego w zakresie takich decyzji. Bez ww. elementów decyzja nie jest decyzją przerywającą bieg terminu do jakiego można wynajmować pojazd zastępczy w rozumieniu pojęcia szkody. Sąd zauważył, że pozwany powołuje się na rozmowę telefoniczną z 4 grudnia 2015 r., ale treści tej rozmowy nie przytacza, ani nie dołącza jej nagrania. Poszkodowany E. K. (2) zeznał, iż faktycznie rozmawiał z pracownikiem pozwanego, ale nie otrzymał informacji o wysokości przyznanego odszkodowania, a jedynie informację, że naprawa jest nieopłacalna. Pomijając fakt, iż ustna informacja nie zastępuje pisemnej decyzji- a jest to konieczne dla pewności poszkodowanego, bo przecież nie wie z kim rozmawia, a po drugie informacja nie spełnia ww. wymogów decyzji w zakresie braku szczegółowych informacji choćby o wysokości odszkodowania, czyli jest dla poszkodowanego nieweryfikowalna. Jak wynika natomiast z wydrukowanych i złożonych przez powoda akt szkody 10 grudnia 2015 r. w piątek pozwany wydał decyzję, w której wskazał, iż naprawa jest nieopłacalna, wartość rynkowa pojazdu wynosi 7.000 zł, wartość pozostałości 2.300 zł, przyznał odszkodowanie w kwocie 4.700 zł. Decyzję tę przesłał na adres mailowy wskazany jako kontaktowy przez poszkodowanego do córki poszkodowanego. Odszkodowanie wpłynęło na konto poszkodowanego 11 grudnia 2015 r. w sobotę. Zatem 10 grudnia 2015 r. poszkodowany wiedział już, że naprawa jest nieopłacalna, jaka jest wysokość szkody, jaka jest wycena wartości jego pojazdu sprzed i po szkodzie. Przyznał to w swoich zeznaniach, dodatkowo wskazał, iż 11 grudnia 2015 r. po otrzymaniu odszkodowania podjął decyzję o naprawie pojazdu przez powoda-swego kuzyna, który naprawił mu go częściami użytkowymi i zamiennikami. W ocenie Sądu Rejonowego od 10 grudnia 2015 r. poszkodowanemu biegł 7 dniowy termin na zagospodarowanie wraku. Tego dnia otrzymał formalną i szczegółową decyzję pozwanego o uznaniu odpowiedzialności, sposobie rozliczenia szkody i wysokości szkody. Od 10 grudnia do 17 grudnia 2015 r. trwał zatem 7 dniowy termin na zagospodarowanie pozostałości, czyli wraku pojazdu. Poszkodowany mógł go zagospodarować jak chciał, przyjął, że naprawi swój pojazd, ale czas naprawy za okres ponad 7 dni, czyli ponad 17 grudnia 2015 r. nie jest w ocenie Sądu Rejonowego już czasem, za które pozwany odpowiada, bo nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą. Zdaniem Sądu Rejonowego przy niespornej nieopłacalności naprawy i mimo to naprawie przy użyciu części używanych i zamienników twierdzenia powodów o rzekomej odpowiedzialności pozwanego za okres powyżej 7 dni od otrzymania decyzji o ustaleniu odszkodowania są bezzasadne. Tym samym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do przyjęcia, iż zasadnym czasem najmu jest okres od 25 listopada do 17 grudnia 2015 r., czyli okres 22, a nie 27 dni. Stawka dobową 95 zł netto za najem była niesporna. Iloczyn 22 dni najmu i 95 zł netto daje kwotę 2.090 zł netto, podatek VAT od tej kwoty to 480,70 zł, co daje łącznie kwotę 2.570,70 zł. Pozwany uiszczył kwotę 1.869,60 zł, zatem powództwo zasługuje na uwzględnienie co do kwoty 2.570,70 zł – 1.869,60 zł, tj. do kwoty 701,10 zł, o czym orzeczono na podstawie art. 822 k.c w zw. z art. 361 k.c w zw. z art. 363 k.c. O żądaniu odsetek orzeczono na mocy art. 817 par. 1 k.c., powodowie zgłosili szkodę z tytułu najmu mailem z 24 grudnia 2015r., 31 dzień od tej daty to 24 stycznia 2016 r., żądają odsetek od 1 lutego 2016 r. O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli powodowie zaskarżając go w części tj. w zakresie punktów III i IV zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj.:

a. art. 361 § 1 i 2 k.c. polegające na przyjęciu, iż strata poniesiona przez Poszkodowanego w związku z koniecznością najmu pojazdu zastępczego H. (...) obejmuje okres jego najmu zawierający się między 25 listopada 2015 r. a 10 grudnia 2015 r. - tj. do dnia, w którym Ubezpieczyciel wydał decyzję orzekającą o szkodzie całkowitej, co skutkowało błędnym przyjęciem, iż zasadnym czasem najmu jest okres od 25 listopada 2015 r. do 17 grudnia 2015 r., (zawierający się w okresie od zawarcia umowy najmu do 10 grudnia 2015 r., tj. wydania decyzji ustalającej szkodę całkowitą oraz 7

dodatkowych dni na zagospodarowanie wraku), a nie jak wskazuje strona Powodowa za okres od 25 listopada 2015 r. do 22 grudnia 2015 r., tj. za faktyczny czas trwania umowy najmu, a w konsekwencji ustaleniu, iż Powodom należne było odszkodowanie za okres najmu krótszy, (tj. do dnia 17 grudnia 2015 r.), niż jego faktyczny czas trwania,

b. art. 362 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że Poszkodowany przyczynił się do zwiększenia szkody, wobec faktu, iż najem auta trwał do 22 grudnia 2015 r., a nie jak przyjął Sąd do 17 grudnia 2015 r., gdyż nie pozostawał w adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym z kolizją drogową z dnia 23 listopada 2015 r.,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, wobec uznania, iż odpowiednim czasem do naprawy auta lub do nabycia nowego samochodu jest okres 7 dni od daty otrzymania decyzji o uznaniu szkody całkowitej, podczas gdy termin ten nie jest okresem odpowiednim, pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego myślenia, a nadto nie jest znany polskim przepisom prawa.

Mając na względzie powyższe zarzuty powodowie wnieśli o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez zasądzenie solidarnie od Pozwanego na rzecz Powodów E. K. (1) i K. K. kwoty 584,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IV, poprzez zasądzenie solidarnie od Pozwanego na rzecz Powodów E. K. (1) i K. K. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
3. ewentualnie uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji i pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o:

1. oddalenie apelacji powodów w całości,
2. zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stawianym zarzutom, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszeń powołanych w treści apelacji przepisów i dokonał właściwej oceny dowodów na podstawie której poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, dające podstawę do wydania przedmiotowego orzeczenia. Ustalenia te i oceny Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, zwracając uwagę, że wobec tego wystarczające będzie odniesienie się do tych argumentów i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji.

Podniesione przez skarżących w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, jak i materialnego sprowadzały się w istocie do jednej kwestii, a mianowicie rozstrzygnięcia celowego i ekonomicznie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej. Sąd Okręgowy jednakże podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji uznając, iż uzasadniony okres najmu w tym przypadku wynosił 22 dni i obejmował okres od 25 listopada 2015 r. do 17 grudnia 2015r. Nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie zapatrywanie skarżących, iż odszkodowanie winno być przyznane w zakresie przewyższającym ww. okres.

Zważyć należy, iż poniesione przez posiadacza uszkodzonego pojazdu mechanicznego celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, o której mowa w art. 361 § 2 k.c.

Jednakże zakresem odpowiedzialności odszkodowawczej są objęte wyłącznie te negatywne majątkowe następstwa w majątku poszkodowanego, które pozostają w adekwatnym związku przyczynowym, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c., ze zdarzeniem szkodzącym. Adekwatny związek przyczynowy stanowiący jedną z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, wyznacza zarazem granice odpowiedzialności odszkodowawczej. W razie tzw. szkody całkowitej, tj. uszkodzenia pojazdu w stopniu wyłączającym możliwość jego naprawy albo jeżeli koszt naprawy pojazdu jest znacznie wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, świadczenie pieniężne ubezpieczyciela obejmuje kwotę odpowiadającą różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku. W takim przypadku przyjmuje się, iż zakres szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym wchodzi koszty najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu. Ustalenie, jakie skutki pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zderzeniem szkodzącym następuje bowiem przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych - w tym pochodzących z wypłaty odszkodowania poszkodowanemu obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym - na zakup nowego pojazdu. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. III CZP 76/13).

W realiach niniejszej sprawy bezspornym było zaistnienie szkody całkowitej. W takiej sytuacji w zakres szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym należało zaliczyć koszty najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu. Całkowicie prawidłowe jest zatem stanowisko Sądu Rejonowego, który przyjął, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego winien trwać do dnia przyznania odszkodowania (decyzja z 10 grudnia 2015 r.), do którego to okresu należało doliczyć należało kolejne 7 dni niezbędne na zagospodarowanie pozostałości oraz zakup nowego pojazdu – łącznie do dnia 17 grudnia 2015 r. Usprawiedliwiony najem pojazdu zastępczego obejmuje bowiem także czas niezbędny na podjęcie starań w celu uzyskania kolejnego pojazdu. W okolicznościach sprawy nie można zgodzić się, aby okres ten winien wynosić od dwóch do czterech tygodni. W ocenie Sądu Okręgowego biorąc pod uwagę markę, jak również model uszkodzonego pojazdu tj. V (...), a także powszechność jego występowania w ofertach sprzedaży, a także zasady doświadczenia życiowego okres 7 dniowy był wystarczający zarówno na zagospodarowanie pozostałości, jak i zakup nowego pojazdu.

Zdaniem Sądu odwoławczego w sytuacji, kiedy poszkodowany zdecydował się na naprawę uszkodzonego pojazdu, to powodem nie przysługuje zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres przekraczający niezbędny czas na zagospodarowanie pozostałości i zakup nowego pojazdu o którym mowa powyżej, czyli dłużej niż 17 grudnia 2015 r. Szkada była bowiem całkowita i poszkodowanemu przysługiwał najem pojazdu zastępczego w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu, nie zaś przez okres naprawy pojazdu. Oczywiście nikt nie może zabronić poszkodowanemu dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, zamiast zakupu nowego pojazdu. Jednakże poszkodowany ma obowiązek minimalizacji szkody. Skoro zatem poszkodowany zdecydował się na naprawę uszkodzonego pojazdu zakwalifikowanego jako szkoda całkowita, czyli takiego, którego naprawa jest nieopłacalna, zamiast zakupu nowego pojazdu, a przez to wydłużył okres najmu pojazdu zastępczego, to ubezpieczyciel nie ponosi za ten wydłużony okres odpowiedzialności. Koszty takie nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowo -skutkowym ze szkodą, co słusznie zauważył Sąd I instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego nawet gdyby przyjąć odmienne stanowisko dopuszczające najem pojazdu przez cały okres trwania naprawy (czemu Sąd Okręgowy się sprzeciwia), to powodowie nie zdołali w żaden sposób wykazać, aby naprawa pojazdu była celowa i ekonomicznie uzasadniona przez okres 27 dni. Czasokres najmu pojazdu zastępczego był sporny, a skarżący w tym zakresie nie zaoferowali żadnego miarodajnego dowodu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, iż podnoszone zarzuty apelacji są bezzasadne, bowiem najem pojazdu zastępczego przez 22 dni (od 25 listopada 2015 r. do 17 grudnia 2015 r.) rekompensuje szkodę powstałą w majątku

poszkodowanego. Powodowie zaofiarowanymi twierdzeniami jak i dowodami nie wykazali, by w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydłużenia tego terminu o kolejne 5 dni – łącznie 27 dni.

Mając na względzie powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd Okręgowy uznał, że apelacja powodów jest bezzasadna, i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. odpowiednio do wyniku sporu, przy uwzględnieniu podwójnej stawki minimalnej z uwagi na nakład pracy pełnomocnika i stopień skomplikowania sporu - łącznie 360 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym ustaloną w oparciu o § 2 pkt 2 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).